

тищата, нъ и онѣзи села които бѣха далечъ отъ тѣхъ. Най-много търпѣха онѣзи страни, гдѣто турскитѣ войски минуваха за въ Херцеговина и за Босна или пакъ за Сърбскитѣ граници; въ таквизъ села гдѣто имаше 50 кола, тамъ турцитѣ изискваха 100 кола; за онѣзи които неможяхъ да се намѣрятъ зимаха парично възнаграждение. Най-послѣ почнаха да докачатъ и политическитѣ правдини. Въ всичкитѣ общински съвѣти половината членове бѣха турци, че макаръ въ селото или въ градътъ тѣхъ малко или много ги имало; другата половина се състоеше отъ прѣдставители на всичкитѣ други народности, отъ Българи, Гърци, Ерменци и Евреи. Явно е че по този начинъ по-голѣмата частъ отъ населението особено въ градоветъ твърдѣ злѣ се застѣпваше. Министърътъ на правосъдието Джевджетъ паша лично пътува на вѣтрѣ въ държавата за да разглѣда какъ се полагатъ въ дѣйствиe новитѣ реформи. Когато въ Пловдивъ му направихъ забѣлежка че много установления сѣ несправедливи, той простичко казалъ: «Комуто се не аресва и който иска да се изпълняватъ законитѣ, той нека иде въ Америка да живѣе!»

Бѣснението на Мохаметанитѣ растѣше отъ день на день като се распалвахъ отъ злоба по причина на несполуката на турскитѣ войски въ бойтъ противъ Херцеговскитѣ възстанници и отъ гнѣвъ върху Черногорцитѣ и Сърбитѣ, които се приготвяхъ да се биѣтъ за освобождението на своитѣ единоплеменници въ Босна и въ Херцеговина. Българската рая безъ това бѣше вече съ тѣхъ родственна и споразумѣна. Всѣкой часъ дохождаше извѣстие за